

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUỖ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 23

Hè đến. Cũng là lúc tôi mãn năm thứ nhất giúp xứ. Luật của Đức giám mục giáo phận ra buộc phải giúp xứ hai năm, tôi đã giúp được một năm, còn phải thêm một năm nữa, nên tôi được phép về nhà nghỉ một tháng, đi tập huấn chuyên môn một tháng rồi mới đi giúp xứ năm hai.

Sau thời gian hai tháng hè, trước khi lên đường đi giúp xứ năm thứ hai, tôi đến giáo xứ An Biên chào cha sở Luca. Đã hai tháng không thăm cha, nên tôi nôn nao muốn đến gặp ngài biết bao!

Cha sở kể tôi nghe tiếp chuyện ông Lục Lượng:

Thật ra còn rất nhiều chuyện tôi không sao kể hết để thầy nghe, không có thời gian cho nên tôi chỉ kể những chuyện quan trọng nhất. Một hôm ông Lục Lượng hỏi tôi:

- Tại sao ở yên không muốn, ông cứ muốn bày trò ra chi cho lắm hả?

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Tôi đã bày trò gì đâu?

Ông Lục Lượng rít qua kẽ răng:

- Hừ, thì ông bày trò lẩn chuỗi trên loa phóng thanh giúp giáo dân siêng năng lẩn chuỗi.

Làm như vậy có ích gì!

Tôi hiểu ra.

- Đó là một cách để họ đạo tôi được chìm ngập trong chuỗi Môi Khôi.

Sở dĩ ông Lục Lượng cảm râm là vì trong tháng năm và tháng mười hằng năm, cứ lỗi bắt đầu một giờ, tôi đích thân đọc một ngẫm với mười kinh Kính Mừng tiếp theo trên loa phóng thanh vang dội khắp họ đạo. Thế là mỗi ngày họ đạo đọc được mười lăm ngẫm, tôi gọi chương trình này là chương trình “Họ đạo lẩn chuỗi”. Và thế là ông Lục Lượng ngứa tai không chịu nổi, nên mới cảm râm như thế.

Ông Lục Lượng dèm pha:

- Đọc kinh không sốt sắng, đọc kinh không cảm trí, cứ nghèo ngao như thế mà làm gì?

Tôi không chịu:

- Chúa và Đức Mẹ luôn hiểu thấu loài người hằng bị phân tâm. Nhưng các Ngài đâu đòi luôn phải cảm trí, mà đòi tấm lòng.

Ông Lục Lượng bắt bẻ:

- Đọc kinh như thế không có chất lượng thì đừng đọc! Dâng cho ai món quà không có chất lượng, thử hỏi có quý giá gì và có thảo hiếu gì!

Tôi đáp:

- Cửa cho không bằng cách cho. Lòng trí con người yếu đuối, lẩn chuỗi ít mấy cũng bị chia trí lo ra, chi bằng tìm ra mọi cách để đọc được nhiều chuỗi dâng kính Đức Mẹ thì vẫn hơn là thụ động vì chỉ một nỗi sợ: sợ lo ra.

Ông Lục Lượng vẫn giọng dèm pha bác bỏ:

- Dù sao như thế vẫn là đọc trên môi miệng mà lòng trí thì xa vời tận đầu tận đuôi.

Tôi quyết bênh vực cho cách làm của mình, vì vốn dĩ mỗi giờ đọc kinh Môi Khôi, khiến cho suốt trong tháng, chính tôi không rời chuỗi tràng hạt, chính tôi còn cảm thấy lòng mình quán quít bên Mẹ lành, suy ra lòng trí giáo dân họ đạo dù họ có đọc theo hay không đọc theo, lòng họ vẫn được gần gũi Đức Mẹ.

Tôi biện minh:

- Làn chuỗi còn để gần gũi với Đức Mẹ, mà “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”, đã vậy làn chuỗi lại còn có một phản ứng ngược, giúp tâm hồn chìm đắm trong tụng niệm, trong tĩnh tại và trong an thái của bầu khí siêu nhiên.

Ông Lục Lượng “hừ” một tiếng rồi xia xói:

- Ông duy hình thức thì thôi! Cứ bày ra hết trò này đến trò kia không biết chán. Già rồi nghỉ ngơi cho khỏe, cứ nay hình thức này mai hình thức khác giáo dân không theo kịp ông thì phải!

Tôi đáp lại ngay:

- Thà giáo dân không theo kịp cha sở còn hơn cha sở không theo kịp giáo dân. Và lại giáo dân ở thôn quê rất cần có hình thức để lôi kéo tinh thần họ. La ngữ có câu “natura supponit supernaturam” tức là cái tự nhiên nâng đỡ cái siêu nhiên mà!

Thấy tôi đối đáp hăng quá ông Lục Lượng nổi giận:

- Ông là một ông linh mục già cứng đầu. Ông không chịu nổi những quấy nhiễu của Chúng ta đâu một khi Chúng ta đã ra tay.

Tôi cương nghị:

- Tôi không thách thức với Các Ông, nhưng tôi cũng cảnh báo với Các Ông – tôi chỉ tay về bức tượng Đức Mẹ đạp đầu con rắn dưới chân đang được chưng trên bàn thờ nhỏ của hội Lê-giô nằm gần đó – Các Ông không thắng nổi Đức Mẹ đâu!

Ông Lục Lượng ra đi với thái độ cực kỳ bức dọc.

Lại một bài học nữa cho tôi về việc siêng năng lần chuỗi do cha Luca dạy. Từ hôm đó, tôi coi trọng việc lần chuỗi mà trước đây có lúc tôi cũng nghĩ đọc nhiều mà lo ra chia trí có ích chi.

Sau một tháng vừa học khóa tập huấn vừa nghỉ ngơi, tôi lên đường đến họ đạo mà Đức Giám mục bổ tôi đến. Đây là một họ đạo lớn, cổ kính, nằm ngay trong một thành phố nơi đặt trụ sở của một tỉnh. Tôi đến trình diện cha sở Chân Phúc.

Tôi ở đó mới hơn một tuần, Đức Giám mục sai thêm một đại chủng sinh tu muộn (1) nữa đến để đi họ lễ (2). Tôi phán đoán thầy ấy nên và cần ở lại giáo xứ hơn, tôi nhường chỗ và xin cha sở cho tôi đi giúp ở giáo họ. Cha sở đồng ý, ngài cử tôi đi giáo họ Thánh Tâm, một vùng đất thuộc địa đầu luôn xảy ra chiến sự. Chưa kịp lên đường, vài ngày sau ban Quý Chức của giáo họ Thánh Tâm cử đại diện đến gặp cha sở thưa rằng tình hình giáo họ nằm trong vùng bị pháo kích liên miên, không thể đón thầy giúp xứ về được. Cha sở quyết định tôi nên đi giáo họ Long Thạnh nằm ở biên giới Việt – Campuchia.

Ba hôm sau tôi lên đường đi đến giáo họ Long Thạnh.

Thời này giáo sĩ, tu sĩ nam nữ đi ra đường đều buộc phải mặc tu phục, cho nên tôi cũng mặc áo dòng đen, mặc cho người người nhìn ngó, tay xách cặp trong có chứa một cái áo dòng để thay đổi với cái áo đang mặc, một bộ đồ mặc ngủ, một bộ đồ lót... vài trăm đồng để đi xe. Chỉ có thế, nghe theo cha sở chỉ, tôi đi lên mép sông phía Bắc thành phố mua vé qua đò. Lên bến tìm xe hỏi đường về Long Thạnh.

Chờ đợi thật lâu! Có đến bốn tiếng đồng hồ chuyến xe độc nhất về Long Thạnh mới khởi hành. Xe chật cứng người là người, phần lớn là phụ nữ mua gánh bán bung, buôn chuyến hay lao

động tay chân lam lũ. Mùi cá, khô, hàng hóa và mùi mồ hôi cộng thêm cái không khí oi bức buổi trưa hè, cộng thêm tiếng ồn và sự chen lấn khiến tôi muốn quay về ngay lập tức.

Quá mười hai giờ xe chuyển bánh. Nhìn thấy hình dáng chiếc xe ai cũng dễ dàng đoán biết tốc độ của nó, nó cô lỗ sĩ như xe bị phé thải trong các ga-ra, biết bao nhiêu lần xe dừng, anh lơ xe (3) nhảy xuống giúp đỡ người xuống xe hay rước thêm người lên xe xong, dù xe đã chạy một quãng xa, anh đuổi theo xe còn kịp để nhảy lên xe đi tiếp.

Xe đi vào nhiều làng mạc người Chăm với nhiều thánh đường Hồi giáo. Nhìn khung cảnh cây cối bên đường rậm rạp, làng mạc trầm khuất, cộng thêm những dãy nhà sàn cao kều, cánh đàn ông quần xà-rông (4) đầu đội polo đen (5), phụ nữ cũng quần xà-rông, tôi thấy mình như lạc vào một xứ sở khác hoàn toàn.

Đường quá xấu, cuối cùng cũng đến nơi vào lúc 17g hơn.

Tôi tìm đến nhà bảo sanh như cha sở đã dặn, nằm trong một con phố nhỏ của thị trấn mang tên chợ Đầu Hổ nằm sát con sông biên giới.

Mở cửa mời tôi vào là cô mục (6) tự giới thiệu là mục Bảy, giống như cha sở Chân Phúc đã giới thiệu.

Cô mục Bảy vóc dáng đầy đặn, trắng trẻo trạc bốn mươi tuổi, vui vẻ chỉ tôi lên căn gác của nhà bảo sanh nhỏ hẹp để lưu trú tại đó trong năm giúp xứ thứ hai này.

Tôi chưa kịp thay bộ đồ ngủ thì tiếng đạn tru tréo trên bầu trời nghe thật ghê rợn. Đây đó có tiếng người la rân:

- *Xuống trĂNG-xê (7) lẹ lên! Mau xuống công sự (7)! Mọi người vào chỗ núp!...*

Tôi mau mắn chạy xuống khỏi căn gác trần thấp lè tè nếu phải đứng lên giường thì đầu đụng trần. Xuống đến nơi tôi vừa chạy ủa vào trĂNG-xê, nhưng nhìn thấy toàn phụ nữ: các bà bầu, các bà vừa sinh con xong, các bà các cô nuôi sản phụ đầy nhóc cả một hầm trú ẩn, tôi tự thấy không nên chen lấn với họ, nên tôi trở ra nấp vào dưới gầm cầu thang gỗ chịu trận.

Tiếng pháo kích thưa dần rồi im lặng kiêu hù dọa. Đã đủ nửa giờ, mọi người cảm thấy cần phải rời khỏi chỗ nấp nên lục tục kéo nhau ra.

Cô mục Bảy đơn đả hỏi tôi ở đâu vào lúc pháo kích. Tôi đáp:

- *Phải ở dưới gầm cầu thang thôi! Vì tôi được chào đón cẩn thận như vậy đó cô Bảy ơi!*

Tôi hỏi:

- *Còn cô nấp ở đâu?*

- *Ở dưới chiếc bàn sắt.*

Nhưng trả lời xong cô đánh mặt lại:

- *Tình hình như thế này mà cha sở gửi thầy lên đây làm gì không biết nữa! Lỡ thầy có bề gì chắc tôi bị cạo đầu quá!*

- *Thường bao lâu mới xảy ra một vụ pháo kích?*

- *Không thể đoán trước được, nhưng đã có một đêm nọ, pháo kích đến ba lần.*

Tôi lo lắng hỏi:

- *Có khi nào người trong họ đạo bị thương hay tử nạn không?*

Cô mục bảy nhìn tôi lo lắng càng thêm:

- *Có chứ! Tháng trước họ đạo mất đến hai người.*

- *Do đâu mà bị trúng đạn?*

- *Do không nấp vào công sự.*

Tôi thấy bớt lo. Nhìn lại cầu thang, tôi ước lượng nếu quả đạn rơi nhằm chỗ này thì chiếc cầu thang có thể che chở cho tôi chút ít.

Tôi không nói gì với cô mục Bảy, nhưng lòng thầm nghĩ cứ phó hết cho Chúa, Chúa sẽ lo.

- (1) *Tu muộn*: Xưa, ai “tu ngang hông” không qua tiểu chủng viện gọi là tu muộn.
- (2) *Họ lẻ*: giáo họ
- (3) *Lơ xe*: là phụ xế hiện nay
- (4) *Xà rông*: khăn choàng quấn từ thắt lưng đổ xuống thay cho quần.
- (5) *Polo*: nón Indonesia bằng nhung đen.
- (6) *Mụ*: là tên gọi những người phụ nữ chuyên đỡ đẻ ở thôn quê miền Nam.
- (7) *Trăng xê*: tiếng Pháp là transée: hàm trú ẩn.